

MARSALL LÁSZLÓ

Az ősz Ádám utolsó verse

*Kezdetben folyondár voltam, tulipán meg páva,
és elsárgult vadzab is.
Azután jöttek a fazekasok a korongolók,
és lettem kiégetett edényük máza-mintája,
edény, kiből a hosszú vadzab merő díszlet,
és nem egy lábú koronás király a szélben.
Hát kérdezte tőlem valaki: amíg élsz
megkettőzhetlek-e? Élsz, létezel
napfényt is lélegzel, és ugyanakkor
az edény urnája falára pingálva halott is vagy.
S ha végleg tesznek róla, hogy eleven ne legyek,
csak ékes vázában hosszú vadzabszál,
én kérdezem: vajon voltam-e pazar elevenység?
És mikor csak pazarlás? mikor temető?
Mikor csupán emlékezés a pazar elevenségre?*

A megvirradó

*A szemétre vetett repedezett bakancs nosztalgiája,
mint áttetsző függönyön át kék téli hajnal,
óvatos merengés.
A szájíz keserű, azután rákezd a vekker,
azután a borotva, és újra egy nap,
kint a járdán egy magamfajta öregember,
vízszintesen,
mint amikor az üveges magasba bámul a föld.*

Vén Dsuang Szi a borospohárba

*A sóvárgás tábortűz-parazsa elöntetik bennem,
az aggodalom göröngyei mellemről kétoldalt legörögnek,
a szomorúság terjengő olajfoltját gumóvá gyúrja,
partjaira kicsapja az idők folyóvize,
örömm-robbanásaim röppentyűi felizzó vakvilágok,
hamuvá légszomjban zsugorodnak.
Mint csontváz, ódon szélmalom lapátjára akasztott,
csonttalan csontváz,
csak kerengek ama nagy sötétség kerekén.*

Az álmodozó

*Medve, starking alma, anyám lánykori arca, szipka,
pálinka, Gauss-féle eloszlás függvényének képe,
Corregio madonnája, vízbe fült gyerek . . .
„A világ taláломra odavetett dolgok halmaza”
— mondotta volt a nagy Hérakleitosz . . .
Ülök az álom fölgyorsuló könyvespolca előtt,
színek, fejlécek, címek,
Gulliver utazása —, de sem az óriások országába,
sem Liliputba — de a pokolba, de csak egy asztali lámpa
lehunytt szemhéjam mögé mardosó fénymezején,
vagy hol — bánom is én!
Íme egy szegfű, egy forgó szegfűszál kéken.
Ülök és bámészkodom Drakula vagy a Sátán
fekete ruhája sötét zsebében.*

SZEPESI ATTILA

Terentius Kolchidis bizánci költő strófáiból

*én számüzött csavargó
az Űrnak kicsi férge
hűlő kristályzenébe
hallgatózom az éjbe*

*a nappal ordas árja
körülcsobog szutyokkal
arcomon ember-álca
vagyok ördög meg angyal*

*ördög de karma-csorbult
angyal de szárnya-vesztő
hitét kételyre váltó
rigolyákat növesztő*

*lángba hiába nézek
a széle ködbe-foszlik
mint arcra arc a sárba
lecsobban és eloszlik*